

ШУТОШЪ

ЛИСТЪ ЗА ШЕГА И САТИРА.

ИЗЛЪЗВА ВСЪКА СЪББОТА.

Спомоществованія ся приемятъ всякога за шесть мѣсеца прѣд-
плащаны по двѣ бѣлы меджидіета или на листъ по 2 гроша.

Писма, дописки и всичко що ся отнася до вѣстника отправа-
явъ Цариградъ до Редакціята ШУТОША въ Агонианъ-ханъ № 14.
Назначеніѣ по вѣнъ настоятели, отговарятъ за цѣнѣтъ
на вѣстника.

Българското издание ШУТОША по финансовъ часть нѣма
никакъ свръсъкъ съ изданіето му на другитѣ языцы нито съ
главното управленіе на вѣстника отъ притежателя му.

Писма неплатены и поръчки непредплатены не сѣ приѣты.

Статіи пращаны до редакціята, вмѣстены или не, не сѣ
вращають.

ПОУЧЕНІЕ

*О ежсе како и кога подобаетъ наказовати
кто сожителницю свою.*

«Кога биешъ коткѣтъ подивява ся
Кога биешъ женѣтъ укротява ся».
Конфуцій.

Благосчелливѣи читатели и слушатели!

Во врѣмя оно, когато нашитѣ черковны учи-
тели нѣмали другъ длѣжность освѣтъ да поуча-
вать народа, тогазъ тѣ списували и сказували
«поученія по вся дни;» испослѣ обаче когато
на тѣзи имѣ длѣжность за поученіе ся приба-
вила и длѣжностѣтъ за леженіе, тѣ наченѣли
«по вся дни» убо да ся излежавать а отъ не-
дѣлѣкъ на недѣлѣкъ да поучавать, и тогазъ е ста-
нѣло то да сѣ ся написали отъ разны учители
разнытъ онѣзи недѣлны поученія, които вижда-
те въ книгытъ. Отъ това пакъ по подирь, ко-
гато на тѣзи хубавѣ длѣжность за леженіе ся
прибавили и други еще нѣкои подобны длѣжно-
сти, и ся умножили тѣхнытъ особенны грѣжи
и старанія за душеспасеніето на чловѣцытъ,
благоразумнѣишитѣ тѣзи наставници за да не
наставятъ досажденія врѣзъ досажденія на свои-
тъ наставляеми прѣстанѣли вече и отъ този о-
бычай да пишѣтъ новы поученія както и отъ она
да прѣговарятъ готово писаннытъ и да поуча-
вать народѣтъ всякъ недѣлѣкъ, а пригѣрижи о-
бычайтъ щото само прѣзъ пости да ся сказу-
вать слова и поученія, и то пакъ да ги не ска-
зувать самы нарицаемитѣ великы наставници, кои-
то сѣ заняты съ повеликы длѣжности, ами да
ги сказувать пѣкои отъ по-малытъ. И така ста-
рийтъ онзи обычай на катадневнытъ поученія
полека-лека и постепенно прѣобѣрижѣлъ ся въ
обычай на катапостны поученія, а че и този о-
бычай е дошелъ вече въ нащѣрбеніе и отъ пѣ-
кое врѣме на самѣ словата и поученія съста-

вятъ исклученіе за уважаемитѣ и ублажаемы
Петровы пости. Това като виждамъ да става,
азъ грѣшнѣи и смиреннѣи и меншѣи въ наста-
вницѣхъ Шутошъ, и ревностію о старыхъ обы-
чаяхъ движимъ: да не оставѣмъ васъ своитѣ чита-
тели и слушатели безъ поученіе прѣзъ ублажа-
емитѣ тѣзъ годишны Петровы пости, рѣшихъ
да ви скажѣмъ днешното си слово и поученіе.

Но да не ви ся вижда странно това дѣто че
и азъ Шутошъ съмъ станѣлъ наставникъ и сло-
восказатель. Свѣтътъ е таквъзъ едно нѣщо, чар-
къ фелѣкъ, както го казвать агытъ, върти ся,
испрѣвѣрта ся, горнето иде отдолу, а долнето
излѣзва отгорѣ, едно ся измѣстѣ, друго ся на-
мѣстѣ: единъ който е вършилъ нѣкога единъ рабо-
тъ, сега върши другъ, и длѣжноститѣ на званіята
ся размѣняватъ и замѣняватъ. Тѣй, едно врѣме на-
ставницитѣ проповѣдували и поучавали народѣтъ,
а вѣстникаритѣ мѣлчели; но ето днесъ наставни-
цитѣ мѣлчатъ а вѣстникаритѣ изпълняватъ служ-
бѣтъ на тѣхното званіе. Сѣщото размѣненіе на
служеніе ся вижда и въ званіето на калугеритѣ
и на циганитѣ: едно врѣме калугеритѣ живѣяли
по горытъ и плетели кошници та ги продавали
и ся храняли, и циганитѣ живѣяли въ градове-
тъ и просали та ся храняли; но ето сега циганитѣ
живѣятъ по горытъ и плетѣтъ кошници та ги
продаватъ и ся хранятъ, а калугеритѣ ся гнѣ-
здятъ въ градове и въ селата та просятъ и
ся хранятъ. А че и азъ некога си Шутошъ за-
бавникъ, сега съмъ Шутошъ наставникъ, слу-
шайте прочее моето днешно наставленіе за то-
ва: *какъ и кога трѣба да наказва нѣкой съ-
жителницякъ си.*

* *

Во первыхъ, читатели и слушатели мои бла-
госчелливѣи, въ това интересно и общепользѣи-
ше мое днешно поученіе, азъ ще ви прѣдло-

жж да ся отвърли, думата *супруга*. Супругъ и супруга, ще каже двоица що живѣе подъ единъ яремъ и хумоть; волове ли смы пый че да ся наричамы тѣй?

Ный Българитѣ наистинѣ не казвамы твърдѣ супруга, освѣнъ онѣзи които искатъ да говорятъ и да пишѣтъ пословешкы, ный казувамы изобщо жена, жена ти, жена му и др. но това ся вижда май просташко, на има еще и това че шопитѣ наши, които считамы за хались българи, често казуватъ и на мъжіетѣ *жена*, и го иматъ за твърдѣ долне нѣщо. А пѣкъ азъ, право да ви кажѣ, не обычамъ нито жейата да по-си твърдѣ долне име, нито пѣкъ мъжѣтъ да по-си едно общо име съ женѣтъ.

За това мене по ми аресва името *сѣжителка* или *сѣжителница* и давамъ мнѣніе, да приедемъ това названіе, защото ми ся вижда и по-природно и по-законно, а въ сѣщото врѣме и по-правилно, и по-привлекателно. *Сѣжителъ* и *Сѣжителка* т. е. мъжъ и жена които живѣятъ на едно, а че може да ся каже и които ядѣтъ и отъ едно *жито* като *сѣжителъ*; съ вниманіе обаче да не ся увличамы по мнѣніето на г. Богорова да ги наричамы *сѣжилникъ* и *сѣжилница*, защото мнозина които не знаѣтъ колкото него българскы, може да ся излѣжатъ да помыслятъ че мъжъ и жена ся наричатъ *сѣжилникъ* и *сѣжилница* отъ това защото ся *жилатъ* по нѣкога като осы.

Отъ край си или както казватъ нѣкой отъ искони и отъ паметъ-вѣка прѣобладавалъ е обычайтъ, мъжѣтъ да наказва своѣтъ сѣжителкъ, ама своѣтъ само а не и на ближнийтъ си. Въ Десетѣтъ заповѣди е казано: Не наказуй жены ближняго твоего Въ десетѣтъ заповѣди казва *жена*, а не сѣжителка, защото когато Мойсей ся качилъ на Синайскѣтъ горѣ, тогазъ Моя Милость не бѣше словосказатель и мнѣніето ми не бѣше извѣстно.

Вы знайте, благосчесливи слушатели, що подумалъ и рѣклъ Адамъ като видѣлъ найнапрѣдъ женѣтъ. «Сія нынѣ кость отъ костей моихъ и плоть отъ плоти моя», дума дълбока, дълбокомысленна и твърдѣ истинна, която въ сѣщото врѣме рѣшава и мъчнѣныйтъ онзи въпросъ, който прѣтъ толкози вѣкове е уморилъ умътъ на мудрытъ Арабскы и Османскы ходжи, да ли яйцето ся ражда отъ кокошкѣтъ, или кокошката отъ яйцето.

*
* *

Въ единъ молитвѣ отъ послѣдованіето на вѣнчаніето свещеникѣтъ казува.

«И даждь отроковицѣ сей во всему повинovati ся мужу (своему сѣжителю си) и рабу твоему сему быти во главѣ женѣ яко да поживутъ по воли твоей».

Апостолъ Павелъ рѣклъ: «жены, повинуйте ся своимъ мужемъ, яко Господевы, яко мужъ глава естъ жены.»

Другадѣ пакъ Св. Писаніе казува: «Наказуеъ Господь егоже любитъ».

Дѣто ще ся каже че и който любѣ сѣжителкѣтъ си може да ѣхъ наказва.

*
* *

Това като привносамъ тукъ въ поученіето си, нѣмамъ нищо друго на умъ освѣнъ да докажѣ че развратителитѣ на обществото, онѣзи които ся опытватъ да разбѣжкатъ настоящето положеніе на работитѣ, онѣзъ новытъ философи, нѣматъ право и сѣ губители на обществото като прогласяватъ че жената е равна съ мъжа.

Ако бы да ся приеме това гибелно начало, сѣжителтъ не трѣба да наказва сѣжителкѣтъ си, а то ще каже че не трѣба и да ѣхъ любѣ! А че може да ѣхъ наказва еще и за това, защото равенъ равнаго не наказва, но по-горній по-долнийтъ си.

Когато строшѣ на сѣжителкѣтъ си грѣбнакѣтъ, строшавамъ костьтъ отъ коститѣ си; притежательтъ е по-горенъ отъ притежаніето си и има пълнѣ власть на него.

*
* *

Това като положимъ, нека да испытамы сега какъ и кога да наказва нѣкой сѣжителкѣтъ си.

И първо да видимъ що е да наказвамы: *Наказаніе* по старото си значеніе, казва *умо-неніе*, но тука не е рѣчь за ветхозавѣтното значеніе на думѣтъ, а за новозавѣтното което е равносилно съ *мученіе* както казватъ калугеритѣ, а мъченіе както трѣба да казвамы и да разбирамы ный, защото мученіе ся казва да мучи нѣкой като волъ, а мъченіе ще каже да мъчи нѣкой нѣкого или да ся мъчи отъ нѣкого и първото убо, мученіето бѣва всякога еднообразно, а мъченіето бѣва многообразно; отъ това и наказаніето на сѣжителката за което е рѣчь, става по слѣдующитѣ 15 начина.

1. Чрѣзъ помѣрованіе и погадваніе.
2. Чрѣзъ ошипваніе или посмушкваніе.
3. Чрѣзъ зашлеиваніе или плесваніе.
4. Чрѣзъ юмрукладисваніе или истѣртаніе.
5. Чрѣзъ сритваніе.
6. Чрѣзъ затвараніе.
7. Чрѣзъ испостаніе.
8. Чрѣзъ ступваніе.
9. Чрѣзъ побійваніе съ дърво.
10. Чрѣзъ бичеваніе т. е. камшикладисваніе.
11. Чрѣзъ отрѣзваніе на едното ухо.
12. Чрѣзъ отрѣзваніе на двѣтъ уши.
13. Чрѣзъ избалакваніе на едното око.
14. Чрѣзъ избалакваніе и на двѣтъ очи.
15. И пай послѣ чрѣзъ обѣсваніе.

Сега нека видимъ въ кои обстоятелства ся приспособява всякой единъ отъ тѣзи петнадесетъ начина въ наказваніе на съжителкѣтъ.

* *

Извѣстно е и отъ самосебе си ся разумѣва че прѣзъ първытъ три мѣсеца на супружескый животъ, съжителката не ще да взима пуждѣ никога да бѣде наказана, защото въ това врѣме всичко е медъ и мѣко; тогазъ тѣя познава длѣжноститѣ си, обыча съжителя си, покорява му ся въ всичко, пригодава му както пригодаватъ на болнытъ, неговитѣ исканія сѣ светы за неѣ, познава го за свойъ главѣ, (безъ качуль а не каквыто сѣ женскытъ главы сега,) и го има като абсолютенъ неинъ Господарь, като Богъ неинъ.

Нуждата за наказаніе на съжителкѣтъ отъ съжителя наченва отъ деветдесетъ и вторыйтъ день слѣдъ вѣнчаніето на мѣжа и женѣтъ, когато сир. слѣдъ охлажданіето на похотѣтъ, на стане прехотѣтъ къмъ свободѣтъ, и когато съжителката и съжительтъ захванѣтъ да си отласкуватъ единъ другый, както отласкува нѣкой трапезѣтъ отъ който е ялъ и ся е насытилъ.

* *

Въ първытъ признацы на охладѣніе, които бы съгледалъ въ поведеніето на съжителкѣтъ си, помѣри ѣ. Ако не се познае погрѣшкѣтъ и си остане на сѣщото къмъ тебе поведеніе, скарай ѣ ся.

Нѣкои прѣдпочитатъ да ся топятъ млчишката; но тука е думата за мѣжіе както трѣба, а не за таквызъ безумны мѣжлетины, които никакъ не е чудно ако ядѣтъ и дървото нѣкога отъ съжителкытъ си.

* *

Първыйтъ пѣтъ когато бы да чуешъ отъ устата на съжителкѣтъ си онѣзи вѣжливыиши изреченія, като: *опустѣло ти отъ главѣтъ, да ти не е коли, стрѣла ще тѣя устрѣли, чевыцѣтъ тѣя я!* Зашлеви ѣ на минутѣтъ; но само отъ единѣтъ сѣранѣ, защото за прѣвъ пѣтъ една плесница само стига, за да не повтори другъ пѣтъ думѣтъ и защото болѣстыта ся поборва щомъ ся познае съ цѣрове силны и на врѣме даваны.

Ако другъ пѣтъ повтори пакъ нѣкоѣ отъ тѣзи думы, зашлеви ѣ и отъ двѣтъ страны, сѣщо тѣй безъ забавѣ и пѣргаво.

* *

Когато съжителката ти вземе да тѣя кълпе или да тѣя псува изниско, посмушкой ѣ, ако ли извыка, стовари ѣ нѣколко юмрука, ако не млкне срытай ѣ, и ако не ся свѣсти затвори ѣ въ одаѣтъ си, и ако пакъ не ѣ дойде умѣтъ въ главѣтъ, остави ѣ гладѣ и бѣди увѣренъ

че ще ся повърнатъ онѣзи прѣкрасны дни отъ съпружескый животъ на първото тримѣсечіе.

* *

Когато съжителката ти иска да ѣ расправишъ за работытъ си, и тѣя пыта дѣ си былъ, зашто си гледалъ съсъ сладкы очи онѣзи тамъ или еди койъ си, тегли ѣ едно дърво, зашто бѣди увѣренъ че иска да тѣя завладѣе, да тѣя подчини, да тѣя наложи мѣжителскы прищевкытъ си, и туй е мѣсто отъ дѣто ся потърколява нѣкой за да ся стърколи въ погубелѣтъ си, ако не прѣдвари съ едно опердашваніе сътнинытъ на едно таквозъ намѣсваніе на съжителкѣтъ въ частнытъ работы на съжителя.

* *

Когато ти поиска едно капело или единъ чифтъ рѣкавицы, испсувай ѣ, ако ли искара на прѣдъ безочливостѣтъ си до тамъ дѣто да ти поиска и новъ фиستانъ, тѣрти ѣ единъ бой, зашто така наченва съжителката да навѣтува имотѣтъ на съжителя.

Ако ли хване да тѣя иска да ѣ купишъ елмазены нѣща, О! тогазъ трѣба да работи камшикѣтъ беспощадно, зашто е влѣзла въ погубелныйтъ пѣтъ, и ще тѣя опростасти.

* *

Ако съгледашъ че нѣкой твой пріятель или непріятель, все едно, изгледва съжителкѣтъ ти сладичко, отрѣжи ѣ одного уxo.

Ако ли тѣя изгледва сладичко нѣкой твой пріятель, или непріятель, все едно, отрѣжи ѣ и двѣтъ уши.

Ако хванешъ нѣкое нейно нѣжно писамце отправено не до твоѣ милость, извади ѣ одното око.

Ако ли повтори това истото, накажи ѣ съ изважданіето и на двѣтъ ѣ очи.

И най-послѣ, щомъ осѣтишъ нѣкакво силно главоболіе отъ онѣзи които отравятъ животѣтъ на съжителя, обѣси ѣ и да ся свѣрши работата. Въ това послѣдне обстоятелство нѣкои обычествуватъ, да ѣ напущатъ, или да ѣ испжждатъ изъ кѣщѣтъ си и оставатъ при живѣ женѣ вдовци, но тѣ сѣ мѣжіе отъ слабъ темпераментъ, и това имъ главоболіе гѣ държи прѣзъ всякыйтъ имъ животъ. Вы же, чада, не вѣрувамъ да бѣдите толко сѣтѣролюбци, щото всякой отъ васъ за да не даде грошъ, два за едно парче вѣже съ което ще обѣси виновницѣтъ си съжителкѣ, да прѣдпочте да живѣе въ главоболіе во вѣкы вѣковъ аминъ.

Коприщенскый Даулъ.

Даулатъ благодари на народа, че му чете дауліятъ съ кефъ, ама отъ друга страна са жали, като гледа че много хора гѣ четатъ за джумбюшъ, а не опулятъ очи да

видятъ че Даулатъ пише за джюмбюшъ, ама съ джюмбюша ги и наумява за нѣкои работи които трѣба да ги разберѣтъ, и да ся заловятъ да ги поправятъ, а тѣ сыновци пакъ хабери нѣматъ: Даулатъ си думка а тѣ си слухатъ и оставятъ пакъ лудитѣ да си лудуватъ и да дѣлатъ общинскитѣ работи както имъ отцепи кривата брадва. Пуста Копрившка слѣпота! Денизъ балъ олушъ! Благатичъкъ! кой знае да върти люляка и да замазва на хората очитѣ, той коли кучето въ селото. Има и хора кои познаватъ правината на Даула ама мѣчатъ или отъ интересъ, или отъ страхъ, да ги не насѣкатъ на уйча и чича. Опулишатъ си сички очите, ама кога ги обземе съвѣсъмъ бѣсътъ който върлува въ село.

Даулатъ въ преднія брой послуша Гуслата, че не тревало да са пише даулскы дебело-дебело, ами малко коконскы на тънко, че хората разбирали, та не тревало да имъ са въвира подъ носѣтъ всичко миряливо. Но Даула си казва правото, че на нашитѣ хора не трева само да имъ сипешъ въ паниче, ами иска и съ дърво да имъ отворишъ устата, па да имъ го сипишъ въ устата съ лъжиче, както сипватъ бабыте плача на дѣцата въ устата, та тогава да са сабудѣтъ отъ афіона съ който ги сѣ запоили и сѣ ги приспали. . . .

Нѣкой наши прѣатели съвѣтуватъ Даула, че не трева само за едно нещо да думка, ами и за друго и за друго. Даулатъ ги моли да потърѣтъ дорде са затикне проходѣтъ отъ дѣто тече смрадѣта, та заразява чиститѣ въздухъ на селото, и докарва трѣскы и други болѣсти. Но Даулатъ пакъ ще повтори да каже че дорде са вардѣтъ хората отъ бѣса, то нема оправѣ.

Въ преднія брой Даулатъ писа малко *челебашикъ*, но малко дупѣ му разбраха, па най после му свръшиха така както си той прокобяваше, сиречъ че ще го потомясатъ! но додѣ го потомясатъ той ще подумка и ще му ся чѣе гласатъ далеко.

Сега Даулатъ иска да са исповѣда прѣдъ свѣтътъ, нека му изнесатъ грѣховетѣ на мейданъ, и да ги узнае сякой и да сѣди право ли е рекалъ криво ли. Ама отъ сѣдниците трява да ся изфѣрлятъ мекеретата защото мекерето ако и да знае да ся подлизва но не знае право да сѣди. Тогазъ Даулатъ ще повтори на кѣсо що е сѣгрѣшилъ на млади години.

Даулатъ е сторилъ грѣхъ че одумалъ единъ священникъ за работи, не вѣнъ отъ священството само, ами вѣнъ и отъ човешката — малъкъ грѣхъ ли е? Ама този священникъ ся прости, прощавамы го и ный, а Господъ да прости и него и насъ. За мртвѣтъ или добро или нищо, а за живитѣ всичко на чисто.

Даулатъ после прѣгрѣши на угледниѣтъ сынъ на този покойникъ. Даулатъ го нарѣче лицемѣрецъ, лъжецъ и славнѣйшій мюзевиръ, но това ако е грѣхъ лъжа ли е, а ако не е лъжа грѣхъ ли е? Земѣте прѣдъ очни работитѣ и постѣпкитѣ на този славенъ мѣжъ и ослѣдѣте Даулатъ да го спукате.

Да не ходимъ далечъ, нека погледнемъ на кѣсо отъ лани що е работилъ и работи. Даулатъ бѣше казалъ че този човѣкъ е лудъ а той или нѣкой отъ тоевитѣ може да каже: не е лудъ. Добрѣ, но онзи който днесъ що

хвали, утре го кори, и на опаки шо кори днесъ утре го хвали, уменъ ли е? А не правили тѣй нашѣтъ угледникъ? Не е ли той самозванный директоръ, управитель на учители, учителкы, училища, и на все що е около училище? Не е ли той разоритель на Читалище, смутитель на община? Не е ли той шо нарича не законно и неправо все що ся рече и свѣрши безъ негово високо повѣленіе, и не е ли всичко добро и прѣкрасно що каже и свѣрши той? Който учитель и учителка не свива чолы прѣдъ него той е най лошъ и непотребенъ на свѣта; а угледный той сѣдира три чѣфта чипици да ходи по механике, кавенетата и по пазаря, да проповѣдва на всякого и да ги прѣдстави като най лоши.

Училищата ако са не въртѣтъ по негово високо повеленіе, работата не е добра, казва той. Читалище не трябва рѣши той и затвори го. Слѣдъ като постѣлъ всякакви клеветы че първите настойници биле есджии и не давали хесапъ, той тѣхъ така направи да са оттеглѣтъ, а самъ станъ директоръ, да крепи директа на затвореното Читалище, па додѣ да постигне тѣзи си цѣль общаваше и помощъ, а послѣ «снощи рече сега нече» и по-послѣ пакъ като видѣ че взе да ся пуши обѣрна колата на друго ама съ лицемеріе. Учителкитѣ биле телчаркы и незнаѣли нищо, выкаше той и проглуши на хората ушитѣ да казва че еснафѣтъ искалъ да направи малекене женското школю, че имъ плащаль, и искалъ да държи момичетата кѣоравы та хващаль такыва п. . . . Слукмата е на угледника) даскалки. Еснафѣтъ са оттегли, а той що стори? навѣри уши, зе бастунѣ въ рѣка и утиди та цѣни пакъ тѣя п. . . . даскалки! И тѣй кой воврѣ селото да дава 10—15 хыльди по вѣче? нашѣтъ акадѣя прокопсанѣкъ. Съ какво? Съ мюзевирлицы, лудости, лъжи и съ боѣжъ. А защо? Тамъ вече нека му мыслятъ нашѣтъ Коприщенскы томбатели и интегеленты.

А колко пѣкъ и високо ся държи този високоуменъ, циганскитѣ черибашіи не е нищо прѣдъ него. Да са покажи нѣщо си професоръ, той ся надува като мисирѣкъ прѣдъ онѣзи които не го знаѣтъ и познаватъ, а прѣдъ свонѣтъ га са сбере на разговоръ не хорти друго нѣщо честно ами саде укору и прѣкорѣ възъ сякого, който не глѣта афіона му, и лъжи, и клеветы възъ когото той мрази, дори и черковата не почита, ами щомъ влѣзе въ тронѣтъ, подкача да снове и плете мюзевирлицы съ тоя що е до него за другогъ нѣкого що си е турилъ на око да го бучка. И така не оставя човѣцитѣ на рахатъ ни въ черквѣ.

Всичката работа на този достонѣтъ за мѣдѣтъ си работникъ, е мюзевирлицы, лъжи, гоненіе, смущеніе възъ оныя що не припознаватъ неговата власть и сила. Още е прѣсентъ онзи неговѣтъ славенъ и великъ подвигъ, дѣто като искаше да уплаши нѣкои кои му са не кланя хъ, не ся усрами да ги нарече *звѣзды опашаты*! Малко ли хулы изблюва още и връзъ Дружеството, когато искаше да го подчини на своето черибашійство и несполучи? И кой може исказа всичкитѣ лѣжбы и знаменія на този коприщенскы чуторотворецъ? Патриотъ великъ той ся показва и гони ужъ грѣцизма, когато са е уловилъ и ся държи съ двѣ рѣцы у опашкѣтъ на нѣкои фанатицы грѣцы.

Но всичкото всякакъ а че на какво е заприличало школіото подъ неговото управление? Тимархана да кажешъ че е станъло и то е малко, а отъвѣтъ той само удря калятъ и боѣтъ. Отива попладне, отъ ка направи и кушлука, за да държи дѣцата късно, като седи при тѣхъ единъ сахатъ, а хората да рекатъ: бре, вище нашѣтъ ревнителъ учитель колко са мѣчи и учи децата цѣлъ день. За да си продаде Исторіите, той нефърли всички други книжки що четяха дѣцата, и насили сѣромашкитъ момчета малки и голѣми да купятъ и да четатъ неговата отмакната отъ Манчева Исторіи. Сега като влѣзе човѣкъ въ школіото да го прегледа отъ край до край ще види сячкото школіо са жлътвало по столонетъ съ неговы исторіи, като кога испиѣтъ каца съ кашкавъ прѣсолъ край рѣкѣта! Ако остане и за на прѣдъ учитель този просвѣтителъ твърдѣ е вѣроятно че ще прѣкупи и цървули да продава на дѣцата, въ ползъ и просвѣщеніе нхно.

И какъ да не възхвали Даултъ по достоинству този коптивщескы прослѣпитель? Думайте щото щѣте, но нашѣтъ Даулъ, като беспристрастенъ ще пуши на всякой светецъ, каквото кадило му прилича, днесъ на светіята а утрѣ на поклонницитъ му.

Даулджи башиятъ.

МѢТЕНА И НЕДОМѢТЕНА БОЛНИЦА ВЪ ТЪРНОВО.

Бай Шутосе!

Чувамы отъ въздуха че гръмнѣло славното някога и отдавна вече разслабенното, а сега за сега съвсѣмъ обезслабенното наше голѣмо Търново, слушама, казвама, и чувама, че гръмнѣло пакъ за правяніето на жваканѣтъ и прѣжваканѣ болницѣ. Е, добро, де! вижда се троего пророчество да се изпълва; не казали ты че когато се свършатъ болны тѣ по міра сего, тогази ще се направи и болница въ Търново?» По настояще ради будуще, болницата се замѣтила (като синигеръ въ кошница). Ей, ще тя признаѣ и признавамъ тя за пророкъ, туюко Шутосе, ако излѣзе истина че болницата се е заправила.

Но ще каже нѣкой че защо е на Търново болница, като нѣма вече болны. Расправи на тѣзи дебелоглавы които не разбиратъ че болницата въ Търново не е за болнытъ тѣломъ които сѣ ся свършили, а е за болнытъ духомъ. които сѣ ся прѣумножили, и ако тя не вѣрватъ дай имъ да разумѣтъ съ осизателны примѣры. Кажи имъ на примѣръ че боленъ духомъ е Епархіи-скыйтъ съвѣтъ, защото разбира отъ управление на епархіи, колкото разбира Хаджи Кочевото магаре отъ кантаръ. Ето шесть кровати трѣбать за тѣхъ и трѣба да имъ се даде първо мѣсто като на избранны волно и поставены произвольно. Второ мѣсто съ нѣколко кровати трѣба да се даде на повечето читалищны членове, не на вашето тамо Цариградско читалище, на което членонетъ сѣ забравили че сѣ членове и на какво сѣ членове, а членонетъ на нашето Търновско Читалище Надежда, наречено така, защото болнытъ духомъ неговы членове вършатъ читалищнытъ работы съ надеждѣ, и съ такъвжъ надеждѣ за коѣто италианцитъ казватъ: «*Ki viva speranto morte каанто*». Трете мѣсто трѣба да се даде, на търновскитъ твърдоглавы първенцы и до

тѣхъ на младытъ имъ интелегенты, които интелегенствувать до размѣненіе на палтата си (six). А понеже болницата е обща за Търново съ казѣтъ, то трѣба да се сторп хатѣра и на казалитъ и да се даде мѣсто и по нѣколко кровати за Лѣсковскитъ мюзевиръ попове и хынаетъ чорбаджіе, за Орѣховскитъ кабадаи иргены и за тѣхнытъ улавы старѣйшины, за Габровскитъ славны пансіопозаводницы, за Трѣвненскитъ и Дрѣновскы учителя, за Еленскитъ чокон-господари за Бебревскитъ бекриѣ айнаджіи и . . . стига толкозъ, зашто ако рекѣтъ да удостойтъ съ тѣзи честь всички болны духомъ, да имъ дадѣтъ мѣсто въ болницѣтъ трѣба да ѣхъ направятъ толкозъ голѣма колкото е Търново съ казѣтъ. Настоятелитъ за направѣтъ на тѣзи болницѣ види се да сѣ имали прѣдъ видъ нуждѣтъ за пространѣ болницѣ и за туй като не намѣрили за неѣ мѣсто въ тѣсното Търново, рѣшили да ѣхъ изградятъ въ широкой Дервентъ. И знаешъ ли дѣ? — Тамъ дѣто е наричанното консолато, между двата мѣнастыря, както се види да служи и за калугеритъ които сѣ всички болны духомъ, и нѣма ни единъ съ здравъ мозъкъ.

Умнитъ настоятели може бы да се премислили това че като кордисать болницѣтъ между двѣта мѣнастыря, ще принесѣтъ голѣмѣ ползѣ на тѣхното чернокапско населеніе, защото на истинѣ тѣзи зачернени хора, които сѣ ся отрѣкли отъ башы, отъ майкы, отъ братѣ отъ сестры, отъ родъ и отъ народъ, за да не работятъ за тѣхъ, а да работятъ само за душитъ си и за гушитъ си, да не жертвувать нищо за развитіето на сънародницитъ си, а да жертвувать всичко за развитіето на задебеляваніето и затѣстваніето си . . . Тѣ иматъ голѣмѣ потребѣ отъ цѣрове за мързѣлъ и за нищѣхъ, и на истинѣ дѣло богоугодно правятъ тѣзи настоятели които поставятъ болницѣтъ на близу при тѣхъ за да имъ е наръжы . . . но на думѣтъ си.

Сега, когато болницата е, да кажемъ, готова, азъ спѣщѣ като пѣшь бързоконникъ да пристигнѣ съ пусталото си мнѣніе да помогнѣ на болнавето болнично настоятелство за по скорото избираниѣ на надзиратели и на бѣдущытъ докторскый корпусъ както го кажатъ по хренскы. Ама ще кажешъ *сана не?* и «кой пыта Панча кога е Великденъ». Тѣй ама не е тѣй; на ли съмъ и азъ търновченинъ и на ли е сега равенство и азъ ще си дамъ и гласѣтъ и мнѣніето си и макаръ да се види на нѣкой че прѣпускамъ прѣди да съмъ яхмѣлъ, азъ знаѣмъ че умното е: «Отъ далеко да ти е леко», а послѣ има и друго: Не олурѣ не олмасть; нека се намѣрва тамъ на странѣ едно готово мнѣніе, и това мнѣніе нека е моето, . . .

Това мое мнѣніе, бай Шутосе, е слѣдующето. (Но немысли че говорѣмъ въ нѣкое небываемо засѣданіе на успушето въ блага надежды читалище «Надежда» азъ говорѣмъ на тебе и на Ваша милость исказвамъ мнѣніето си). Ако нашитъ лустросани съотечественницы желѣѣтъ напреднованіето на тѣзи замѣтенѣ болницѣ и распространяваніето и отъ тамъ дѣто мыслятъ да ѣхъ кордисать чакъ до Гарванецъ къмъ Истокъ и до Жидовъ гробъ къмъ Западъ, нека озберѣтъ за надзиратели и да приготвѣтъ за докторы слѣдующытъ достойны и способны мужіе.

(Слѣдува).

Зимата на 1874.

—о—

Комедия въ три дѣйствія.

[Продълженіе отъ 52-й брой].

АНАРГЫРОСЪ. — Тукъ събка сега! (*смѣхове отъ Фано и Канеллиди*). Че защо, молижъ вы?

МАНОЛЪ. — За нѣколко причини.

АНАРГЫРОСЪ. — Първо?

МАНОЛЪ. — Защото вый сте богатъ . . .

АНАРГЫРОСЪ. — А пъкъ дъщеря ви сыромашка. Второ?

МАНОЛЪ. — Защото дъщеря ми е на осмнайсетъ години, а вый . . .

АНАРГЫРОСЪ. — На четириесетъ. Третѣ?

МАНОЛЪ. — Защото само отъ хубостѣтъ внушаваната случайно любовъ нѣма животъ.

АНАРГЫРОСЪ. — Четвърто?

МАНОЛЪ. — Защото дъщеря ми като е вече на възраст не ѝ давамъ азъ, но тя зема предлагаемыйтъ зетъ.

АНАРГЫРОСЪ. — Петѣ?

МАНОЛЪ. — Азъ казахъ за нѣколко причини, не казахъ за петъ причини.

АНАРГЫРОСЪ. — Четвъртата ви причина е прочее послѣдната и въ сѣщото време най силната (*става и приближава до масѣтъ*). Тогава трѣба да са попытатъ мнѣніето на дъщеря ви; да ѝ повикамы.

МАРИГО. — Не бива. Сега изведнѣждъ . . .

КАНЕЛЛИДИ. — (*Серіозно*). Господине Манолѣ, Госпожа Мариго, пріятельтъ Анаргыросъ, както виждате, не прилича на другытъ челоѣци, случайно са зематъ рѣшеніята му, но са извършватъ и траятъ до животъ. Молижъ вы слѣдователно да са отнасяте къмъ него тъй, както са отнесе той къмъ васъ.

АНАРГЫРОСЪ. — Ето, тъй та обичамъ, видѣ ли? Да говоришъ съ логикѣ и краснорѣчіе.

КАНЕЛЛИДИ. — Серіозно иска, серіозно искамы, Г. Анаргыросъ, Госпожа Фано и азъ, Госпожицѣ Елени за невѣстѣ; кумъ ще бѣдѣ азъ, и молимъ вы да склоните на туй задомяваніе. А ето опроверженіето на четирихъ причини които имате за да отвърлите предложеніето. Първо, за единъ челоѣкъ ученъ и богатъ какъвто е Г. Анаргыросъ нѣманіето на прикъ на женѣтъ не може да са сматра като препятствіе за сполукѣтъ на цѣльтъ. Второ, колкото за несъразмѣрностѣтъ на възрастѣтъ, дъщеря ви е само дваисетъ и двѣ години по малка отъ Г. Анаргыра. Ный смы видѣли задомяванія благополучны съ по голѣмѣ несъразмѣрностъ. И Госпожа Фано е дваисетъ години по малка отъ мене. Третѣ, много голѣмѣ грѣшкѣ имате дѣто мыслите че случайно раждаемата любовъ умира безъ време; Таковато философуваніе за любовѣтъ е за оныя които сѣ злоупотребили живоутѣ си на млади години.

ФАНО. — Отъ другѣ страна студенината, която може да са породи между мѣжъ и женѣ поради несъразмѣрностѣтъ на възрастѣтъ, зависи отъ възпитаніето което сте дали на дъщерѣ си. Има ли недостатъци въ възпитаніето сѣ?

АНАРГЫРОСЪ. — Азъ не вѣрвамъ, защото какъвто е майката такава ще бѣде и дъщерята.

КАНЕЛЛИДИ. — Да дойдемъ сега на четвъртата и и послѣднѣи вашѣ причинѣ, която е и най важната. Ако дъщеря ви поиска да сѣ посвѣтува отъ васъ оставате ли ѝ свободнѣ?

МАНОЛЪ. — Отъ моѣ странѣ тя е свободна.

МАРИГО. — Нето азъ имамъ за какво да са противѣжъ.

АНАРГЫРОСЪ. — Туй не е доста, трѣбва да ѝ убѣдите.

МАНОЛЪ. — Ный не ѝ въспирамы.

АНАРГЫРОСЪ. — (*Сърдито*). А какво ми казваше преди малко въ клѣжѣтъ сѣ, бе брате? Ты выкаше никога а азъ ти думамъ, *никогато* са не свършва никога. Никогато ти тебѣ трае половинѣ часть?

МАРИГО. — (*Смѣе са*). Не са ядосвайте, господине Анаргыре, азъ ѝ убѣждавамъ, не са грижете.

СЦЕНА ОСМА.

Канеллиди, Фано, Анаргыросъ, Манолъ, Мариго, Елени.

ЕЛЕНИ. — Госпожа Фано, аресахъ ми лепенѣтъ ви платна, толкозъ вовече като госпожа Фроса казва че сте щѣли да кръстите дѣтето прѣзъ Маія. Прочее, ако искате да ги скроемъ сега.

ФАНО. — Ще видимъ за това госпожа Елени, слѣдъ обѣдъ. Сега сѣднете.

ЕЛЕНИ. — Както обичате.

АНАРГЫРОСЪ. — А понеже смы са осѣдили, както са вижда, да чакамы вѣчно тойзи обѣдъ, нека продължавамы разискваніето, ако обичате, до онѣзи честитѣ минутѣ въ който ще ни донесатъ вѣстіето. Азъ земамъ за сѣдѣя и госпожѣ Елени.

ЕЛЕНИ. — За какво нѣщо е приказката?

АНАРГЫРОСЪ. — Приказката е, госпожа, за безбройнытъ недостатъци които ми приписватъ отъ както сте замѣнили тозъ господинъ, и тази госпожа. Увѣрять че момата който азъ ще обикнѣ не щѣла да ма земе защото съмъ былъ грозенъ.

ЕЛЕНИ. — Грозотата на мѣжѣтъ не трѣба да са счита недостатъкъ, споредъ мене . . .

АНАРГЫРОСЪ. — (*Въ себе си*). Дѣволе! впрочемъ пріема че съмъ грозенъ! благодарѣжъ.

ЕЛЕНИ. — Но азъ са чудѣ на едно нѣщо. Прѣди малко казвахте че ще са ожените.

АНАРГЫРОСЪ. — Туй е то я! момата, който искамъ да земѣ не щѣла да ма обикне, казватъ.

ЕЛЕНИ. — Че добръ, вый не сте ли ѝ пытали иска ли вы или не?

АНАРГЫРОСЪ. — Не съмъ ѝ пыталъ ѣще.

ЕЛЕНИ. — (*Смѣе са*). Че какъ ѣ приготвявате дарове? Да не сте зетъ по въображеніе?

АНАРГЫРОСЪ. — Азъ ще ѝ пытамъ; но тѣзъ ми не даватъ, като казватъ ужъ че не щѣла да ма пріеме ако е умна мома. Казватъ че съмъ былъ расточителенъ.

ФАНО. — Нѣщо което не можете да откажете, когато, ако и сиромашъ, малкото пары що печелите харчите ги и не мыслите да правите економіѣ.

(*ще сѣ свърши.*)

Частны Дописки.

ОДРИНЪ — Дай мюждето, Бай Шутеше! дай мюждето, казвамъ, защото струва си мюждето, това което ще ти кажъ Ты токо бѣ рѣкълъ калугеритѣ тѣй, калугеритѣ онѣй, не работятъ, не ся трудятъ, ами гледатъ все на готово и просятъ като просяцы . . . Дай мюждето сега да ти кажъ че калугеритѣ сторихъ сефте да ся улавятъ на работѣ . . чу ли? Ный имахмы . . . имахмы не ами имами гы и сега, двама калугери, които отнапрѣдъ работяхъ като първы мастори на калугерскый занаятъ и имахъ добръ алѣшверишь, сега на послѣдѣтъ, като имъ минѣ лѣсица пѣтъ та имъ ся прѣсѣче на ошафѣтъ маслото, и видѣхъ че нѣма вече «мѣсенъ че обѣсенъ» уловихъ ся на работѣ, и да видишь само каква работѣ!

Тѣзи прѣподобни прѣждебывши просецы, като имъ ся свѣршила просіята, и ся намѣрятъ принудены да ся отрекѣтъ и тѣ отъ ней, рѣшаватъ да отварятъ една фабрика да вѣдятъ бубы. Наематъ еднѣ кѣшѣ, хващатъ си двамата три бубовѣдки и ся залавятъ на едно съ тѣхъ да вадятъ копринѣ и да печелятъ пары. Че тѣ сѣ благодарны отъ новото си занятіе познава ся по това, че тѣ таквози отвращеніе добыли кѣмъ просіѣтъ, щото не само самы вече не отиватъ да просятъ, но сѣдѣли та написали окружны посланія и гы распратили по вѣтъ до онѣзи отъ които първенъ просили да гы свѣтвуватъ и увѣщаватъ да не даватъ вече никому нищо просіѣмъ. Тая новина какъ ти ся види не струва ли мюжде?

Ный всяца тука имъ молитствувамы добъръ напѣдѣтъ въ прѣдпріятіето имъ и съ чѣтыри очи гледамы кога да имъ завержатъ нашколытъ и да имъ исверкнѣтъ пеперудытъ, а съ тѣхъ заедно да исверкнѣтъ и тѣ изъ градѣтъ ни и да идѣтъ да си лупятъ сѣмето за до година на друго мѣсто, защото ся боимъ да не бы вмѣсто бубчета да ся излупятъ пумпалчета и тогазы кой да дава тестиръ на новытъ търговцы.

Молитствуй имъ и ты сѣщото. Бае Шутеше, зато казватъ че твоята молитва по ся хващала, а тука ся вижда много нужно хващаніето на молитвѣтъ за исверкнованіето имъ. — Сбогомъ за сега.

ОТГОВОРЪ. *Имамъ намѣреніе да имъ четѣмъ Василіевытъ молитвы, и надѣжъ ся да имъ приидѣтъ за исверкнованіето имъ.* III.

ВРАЦА. — *Байно Шутеше!* — Врѣмето на испытаніята настанва, а слѣдъ него слѣдвуватъ ваканціитѣ и размѣстваніята и настаняваніята на учителитѣ. За да не станемъ причинѣ да остане нѣкоя община лишена отъ достоенъ за ней учитель, ный бързамы да извадимъ на лице достоинства на еднѣ голѣмъ просвѣтителъ въ градѣтъ ни, който за жалость е останѣлъ до сега незабылѣнъ и не оцѣненъ както трѣба. Това е было неправдѣ отъ нашѣ странѣ, защото ный за да не ни го грабнѣтъ и останемъ лишени отъ неговытъ просвѣтливости, мълчели смы и постапвали смы противу евангелскы да държимъ свѣщникѣтъ подъ спудомъ; но сега за да избѣгнемъ отъ осѣжденіето за този си грѣхъ,

въ покаяніето си, издигамы и поставямы този свѣщникъ на високо дѣто му прилича.

То не е, Байно Шутеше, какъвъ годѣ учитель и о-луръ олмасть просвѣтителъ, то е цѣло съкровище и богатна оная община която ся сдобые съ него, богатны онѣзы ученицы които бѣдѣтъ честиты да испаднѣтъ на радѣтъ му да гы просвѣщава! Жално че нашійтъ градъ неможе да ся похвали съ това че е прозвелъ на свѣтътъ туй осмо чудо, но ный ся считамы не малко честиты защото смы го имаи толкозы дѣлго врѣме по между си и смы были освѣтляемы отъ не исчерпаемытъ зари на това свѣтило.

Человѣкѣтъ е отъ напѣдочнытъ, и съ таквызы дарованія и способности които удивляватъ всякого. Отъ простъ взаименъ учитель по старѣтъ методѣмъ що бѣше когато дойде най-напѣдѣ, той пристигнѣ да ся вѣзвиси до степенъ на всезнающъ учитель и прѣвъ просвѣтителъ! И прѣвъ всичкото дѣлго врѣме на неговото учителствованіе училищата ни пристигнѣхъ до таквозъ свѣршенство, и градѣтъ въобще тѣй просвѣтъмъ щото отъ свѣтливѣ хората не можахъ да гледатъ на него и да го видятъ.

Въ разстояніе на толкозы години той е извадилъ толтозы и таквызы ученицы, които явно свидѣлствуватъ за неговытъ прѣимущества, и които често му отдаватъ таквызи почести за които е само достоинъ той.

Сега на послѣдне врѣме и подъ старость той направилъ еще едно славно завоеваніе въ областѣтъ на наукытъ, и е вече *Зеукаръ*, не отъ онѣзи които сѣ учили само по два три мѣсеца тѣзи тѣй високо прозвучалѣмъ звучнѣмъ методѣмъ, и знаѣтъ подиръ изучваніето на звуковѣтъ на азбуката да прѣдаватъ *быкы-азъ-ба*, но е отъ славнѣйшнѣтъ; той знае тѣзи методѣмъ, до самото и дѣно понеже и изучилъ за половинѣмъ окѣ вино, и то не отъ нѣкого който и виждалъ прѣвъ плетъ баринѣмъ, но отъ едного който отивалъ да и учи и му казалъ нѣщо за ней а той вече и изучилъ и прѣдава днесъ по тѣзи звучнѣмъ методѣмъ, по който сега учи днешнѣтъ си ученицы на много и доста работы освѣтъ на четеніе.

Най послѣ трѣба да кажемъ и това че великыйтъ този просвѣтель е и великъ поетъ. Не ся знае въ кой година и въ кой мѣсець той като ся намѣрилъ въ извѣредно въодушевеніе, съчинилъ едно безсмъртно стихотвореніе, за изящностѣтъ на което вы можете да сѣдите по първыйтъ куплетъ който захваща така:

О, Христе, царю вѣковъ!

Призри свыше къ намъ съ небесъ,

Полныхъ сѣдинѣмъ облаковъ

Свѣтлыхъ звѣздахъ всѣхъ сверхъ чудесъ!»

Това вѣчно стихотвореніе е у него въ таквозъ неизмѣняемо употребленіе щото въ всякой тържественъ случай, при испытанія, при посрѣщанія на владыци, то държи първото и послѣдне мѣсто, съ него ся готви да посрѣщне той и грѣцкыйтъ патриархъ ако стори да дойде во Врацѣ.

Ето такъвъ е, байно Шутеше, този славенъ учитель и великъ нашъ просвѣтителъ, въ най краткото и не достаточное описаніе на достоинства му.

И ПА СИ ДРЕМАТЬ.

Радость ли, що ли, перо наляга,
Ако да не бы да е въ измамъ,
Другъ новинъ да ти излага

Важнъ, но тежкъ колко сто драма!

Байно Шутоше, азъ все обычамъ

Истинскы нѣща да ти открывамъ;

Та за туй и днесъ при тебе тичамъ

Въ твойтѣ калъпы да ги прѣливамъ:

Днеска въ градътъ ни слухъ ся раздало;

Ахъ! че дай, Боже, туй да ся стори!

Помощъ ся волна ужъ събирало

И друго школьо да ся отвори:

Родътъ Българскый отъ Грькъ да пазя.

И тази помощъ все отъ госпожи?!

На копъ въ кръвтъ народность лажъ . .

Но може ли ся туй прѣдположи?

Увѣрявамъ тя, съмъ въ изстѣпленье

Наштъ госпожи чисты Гъркыни?!

(Не гледай дѣт' сж въ село родены

И носятъ още чокманы фини,

И ходять съ калцы, съ тевтикъ терличкы

Отъ разны шаркы клинковеска мода!)

Тѣ какъ да жертвуть Грькы жълтичкы!

За наштъ простъ Българскъ рѣдъ?

Амчи когато тѣмъ имъ е грѣшно

Родътъ публично да ся явяватъ:

Е! тогазъ колко ще бѣде смѣшно

Народность чуждѣ да просвѣщавать?

Истина азъ съмъ самъ си очюдентъ,

Грькко рѣждило у тѣхъ катъ влада

Тѣ какъ да имать такъвъ духъ будентъ

Очи д' отварять на челядь младѣ?!

Но стѣгнахъ ся вече тѣзи сынкы!

Аферимъ чю щѣтъ чакъ отъ вратата,

Еднѣжъ да кажѣтъ, че си сж клинкы,

Да си не мърсѣтъ съ Грькы устата . .

Ами какви сж ваш'тѣ дѣвоикы!

Народность какъ ся у тѣхъ запайва?

Тѣ грькы учатъ на Пѣснопоикы,

И ся погрѣчатъ та ся замаивать?

Ихъ! пакъ каквы сж учесолоубкы!

Лѣтъ подъ сѣнкы, зимѣ по стайкы

Играѣ на кукулы и на чюрюпкы . .

И тѣй ся готвятъ бѣдѣщы майкы . .!

Е! Бай Шутоше, тѣ не сж кривы!

Тукъ школя женскы има ли? Пытай . . .

Знамъ: Грькы има; но намъ врѣдливы!

Като е така, нататакъ считай . . .

Но, пусто макаръ! щѣхъ да забравѣмъ

И за другытѣ двѣ училища

Кѣсо на кѣсо да ги распрѣбѣмъ; —

Но ще ся сѣрдѣтъ 'ко ги наприщѣмъ.

Азъ да не быхъ имъ желалъ доброто,

Не щѣхъ и никакъ да ся напинамъ;

Артѣжъ ли ми е толкозъ перого?

Иль имамъ нѣщо отъ тѣхъ да зимамъ?

Ле! Бай Шутоше, постой сегына

Да чюешъ нѣщо за двѣтъ дружкы;

Но да не сѣкашъ, че е джюрдѣжина?

Редъ е да видишь, каквы сж крушкы!

Има ли, пыташь, въ тѣхъ ученицы

Трѣба да знаешъ, съ трѣтъ катъ завьешъ,

Ако да найдешъ двама, троица . .

Чудо е казвамъ! да го не крыешъ.

О, каквы майкы чадолюбивы,

Галѣтъ дѣцата, та ся не учатъ:

А 'га останѣтъ просты лѣнивы,

На главитѣ имъ белы ся кучать!

А башитѣ имъ ужъ по-народни,

Както ся мыслятъ и по-разбрани,

Юздытѣ женскы пушѣтъ свободны . .

И вижъ тогава, чудо отхраны.

Сегашный вѣкъ е на просвѣщеніе,

Копачъ на лозіе млчно с' извива!

Имайте това за въ убѣжденіе,

Недѣйте вече челядь убива!

Байно Шутоше, нѣмамъ ли право!

Това шо казвамъ? но кой мя слуша!

Нашитѣ имать сѣрдце кораво!

Грыжитѣ имъ сж само за въ тушѣ.

Канѣтъ ся, канѣтъ добро да сторѣтъ,

Днеска ся канѣтъ, утрѣ ги нѣма

Едны на Тейка всичко стоварѣтъ,

Другы на Майкѣ; и па си дремѣтъ.

— О —

На единъ селянинъ му умрѣла жената, която была доста добра ступанка и заради това той неможилъ да ся утѣши за тѣзи загубѣ, та съ когото вече ся спри-
кажалъ, всякога все съ сызъ на очи приказвалъ за по-
койнѣтъ си женѣ. Веднѣжъ въ едно събрание, дѣто има-
ло доста неговы познаницы, той отворилъ пакъ думѣ за
покойнѣтъ си женѣ. Единъ отъ тѣзи шо были тамо
взелъ да го раздумва и му казалъ: «побратиме, напс-
тинѣ покойната бѣше добра и достойна жена но ты
стига ся ся трошилъ и жалилъ за неѣ, има и това
нѣщо пѣрѣтъ си.

— Живѣ да си и братъ да ма си, рѣклъ селянинътъ,
кажи ми какавъ цѣръ има това.

— Ты си еще младъ, отворилъ прѣятельтъ и можешъ
да ся оженишь пакъ за другѣ. Ако щешъ азъ да тя
направѣмъ зетѣ.

На това ся обадилъ и другъ, и азъ му давамъ се-
стрѣ си, рекълъ. Обадилъ ся и третій та го поканилъ
съ балѣзѣ си, и четвъртый го помолилъ съ другѣ
еднѣ своиѣ родинѣ.

Благодарѣмъ ви отговорилъ нажаленыйтъ селянинъ, сега
азъ виждамъ че у насъ е подобрь да умрѣ нѣкому си
жената, а да не му умира кравата. Нѣма мѣсець еще
отъ какъ ми е умрѣла жената, и ето има до десетъ ду-
ши да сж ми поканили съ другѣ женѣ, а еще лани
ми умрѣ кравата и ни единъ до сега не мя е поканилъ
съ другѣ кравѣ.

— О —

— Грькото «голѣмо народно училище» казва Трѣба,
не было ся еще съборило; а нашето голѣмо народно у-
чилище ще кажемъ ный не ся еще съградило, и както
ся види когато ся събори грькото голѣмо народно у-
чилище тогазъ ще да ся съгради и нашето народно го-
лѣмо училище — (А малкото не ся е ни виждало я!)

— Грькыйтъ вѣстникъ, «Источна Звѣзда» сѣнувалъ
вижда ся хубавъ сѣнь. Той видѣлъ на сѣнь че извѣст-
ный грькый богаташъ Христанъ ефенди Зографу ся
върналъ отъ Европѣ и поклонилъ нѣколко хилѣды лиры
за да възобнови скапаното зданіе на Грькѣтъ Патрі-
архіѣ. Не знаемъ да ли има нѣкой да е сѣнувалъ нѣ-
що и за нашѣтъ скапанъ черквъ. Но ако е истина
че благочестивытѣ когато ся вращѣтъ отъ Европѣ само
правѣтъ хапраты, ный има много да чакамы за хубавъ
сѣнь, а за новѣ черквъ еще по много!

Отговорникъ и притежатель О. КАСАПИСЪ.